

Sygn. akt VII U 1572/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz	
--	--

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 lutego 2018 roku
w Warszawie

sprawy R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 sierpnia 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

SSO Włodzimierz Czechowicz

UZASADNIENIE

R. S., reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, złożył w dniu 7 października 2016 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 sierpnia 2016 r. znak: (...).

Odwołujący wniósł o zmianę skarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującego wskazał, że organ rentowy odmówił przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej, która uznała, iż nie jest on osobą niezdolną do pracy. W ocenie odwołującego decyzja nie jest zasadna. Pełnomocnik wskazał, że odwołujący w okresie do 30 kwietnia 2014 r. przebywał na rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przebytym w dniu 21 października 2005 r. Od czasu wypadku stan zdrowia odwołującego nie uległ poprawie, lecz pogorszył się, a odwołujący cierpi na szereg dolegliwości, takich jak zwyrodnienia i zespół bólowy kręgosłupa, bóle i zawroty głowy, powracające odrętwienie kończyn, a ponadto zdiagnozowano u niego zespół (...) oraz nadwrażliwość dna oczu. Stwierdzone u odwołującego schorzenia zdaniem pełnomocnika odwołującego uniemożliwiają mu wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami – przed wypadkiem odwołujący pracował na stanowisku kuriera, zaś praca ta wiąże się z koniecznością przemieszczania się pojazdem i wymaga sprawności, dobrej ostrości wzroku i słuchu (odwołanie k. 2-5 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 18 października 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. organ rentowy wyjaśnił, że powyższe odwołanie R. S. jest kolejnym odwołaniem od decyzji o odmowie przyznania mu prawa do renty i wskazał, że podtrzymuje swoje stanowisko procesowe wyrażone w pkt 2 pisma procesowego z dnia 29 sierpnia 2016 r. i wnosi o oddalenie odwołania na podstawie

art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że odwołujący złożył w dniu 21 kwietnia 2016 r. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jaki miał miejsce w dniu 21 października 2005 r. Na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika z

17 czerwca 2016 r. organ rentowy wydał w dniu 1 lipca 2016 r. decyzję odmawiając przyznania prawa do renty. W dniu 11 lipca 2016 r. odwołujący złożył jednak sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika, wobec czego został skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2016 r. uznała, że nie jest niezdolny do pracy. Powyższe orzeczenie stało się podstawą wydania kolejnej decyzji w sprawie, tj. decyzji z dnia 11 sierpnia 2016 r., na podstawie której ponownie odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Jednocześnie R. S. odwołał się od ww. decyzji organu rentowego do tutejszego Sądu Okręgowego inicjując tym samym postępowanie o sygn. akt VII U 1365/16 (pismo procesowe z 18.10.2016 r. k. 32 a.s., odpowiedź na odwołanie k. 11 a.s. sygn. akt VII U 1365/16).

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie sygn. akt VII U 1365/16 na wniosek odwołującego z dnia 12 września 2016 r. (wniosek odwołującego z 12.09.2016 r. k. 17 a.s., postanowienie z 05.10.2016 r. k. 21-22 a.r. – akta sprawy sygn. VII U 1365/16).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący R. S. urodził się w dnia (...) Posiada wykształcenie jako technik-mechanik, ostatnio pracował jako kurier (okoliczności bezsporne).

W dniu 21 października 2005 r. odwołujący uległ wypadkowi przy pracy. W wyniku wypadku był hospitalizowany w okresie od 21 października do 4 listopada 2015 r.

z rozpoznaniem: stłuczenie głowy i OUN, kompresyjne złamanie trzonów kręgów Th 8-12, złamanie wyrostków poprzecznych ww. kręgów po prawej stronie, podejrzenie złamania ściany przysrodkowej prawej zatoki szczękowej, stłuczenie spłotu barkowego prawego.

Odwołujący miał orzeczoną częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, z tego tytułu Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wypłacał mu rentę. Świadczenie przysługiwało odwołującemu do dnia 30 kwietnia 2014 r. (decyzje ZUS ws. renty: k. 163 a.r., k. 173 a.r. tom IV, orzeczenia lekarzy orzeczników ZUS – tom „xero” dokumentacji medycznej a.r.).

W dniu 21 kwietnia 2016 r. R. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziale w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z wypadkiem przy pracy (wniosek o rentę k. 1-4 a.r. tom V).

Odwołujący został skierowany do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 17 czerwca 2016 r. stwierdził, że nie jest on niezdolny do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie lekarza orzecznika ZUS organ rentowy wydał w dniu 1 lipca 2016 r. decyzję znak: (...), na podstawie której odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Po wydaniu powyższej decyzji do organu rentowego w dniu 13 lipca 2016 r. wpłynął sprzeciw odwołującego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 17 czerwca 2016 r., w związku z czym odwołujący został skierowany do komisji lekarskiej ZUS,

która orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2016 r. również uznała, że nie jest niezdolny do pracy.

W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej organ rentowy wydał w dniu 11 sierpnia 2016 r. kolejną decyzję znak: (...), na podstawie której ponownie odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 8 a.r., decyzja ZUS z 01.07.2016 r. k. 9 a.r., orzeczenie komisji lekarskiej ZUS

k. 12 a.r., decyzja ZUS z 11.08.2016 r. k. 13 a.r. - tom V a.r., sprzeciw od orzeczenie lekarza orzecznika ZUS - dokumentacja medyczna odwołującego tom III a.r.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy ortopedy, neurologa, okulisty (k. 33 a.s.) oraz psychologa (k. 135 a.s.) celem ustalenia stanu zdrowia odwołującego pod kątem posiadania przez niego zdolności do pracy oraz stwierdzenia, czy ewentualnie stwierdzona niezdolność pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 21 października 2005 r.

W oparciu o opinie biegłych oraz dokumentację medyczną odwołującego Sąd ustalił następujące okoliczności:

- w zakresie schorzeń ortopedycznych: biegły sądowy ortopeda w badaniu klinicznym stwierdził u odwołującego: chód wydolny, boczne skrzywienie kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego z transpozycją tułowia na stronę lewą, spłaszczenie kifozy piersiowej, niechęć wykonania żadnego ruchu w obrębie kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego, brak niedowładów i zaburzeń czucia w obrębie kończyn dolnych i górnych, objawy rozciągowe kręgosłupa oraz próba R. obustronnie ujemna. W badaniu MR z marca 2015 roku stwierdzono wygojone złamania trzonów w odcinku Th8-Th12. W ocenie biegłego ortopedy przebyty w 2005 roku uraz kręgosłupa piersiowego wymagał długotrwałego leczenia rehabilitacyjnego i kwalifikował odwołującego do okresowej, częściowej renty do pracy, lecz wyniki badań MR i klinicznego nie mogą uzasadniać nawet częściowej niezdolności do pracy zarobkowej po 30 kwietnia 2014 r. W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał powyższe stanowisko (opinie biegłego ortopedy – opinia główna k. 43 a.s., uzupełniająca – k. 96 a.s.).

- w zakresie schorzeń okulistycznych: biegły sądowy okulista stwierdził: prawidłową ostrość wzroku w obu oczach w dali i bliży z zastosowaniem odpowiedniej korekcji okularowej do dali, ze względu na wadę wzroku; małą nadwzroczność i odpowiedniej korekcji do bliży ze względu na typową, związaną z wiekiem nadwzrocznością, co wymaga używania korekcji okularowej. Z odchyień od stanu prawidłowego biegły stwierdził obecność dyskretnej asymetrii w szerokości źrenic (nieco szersza źrenica w oku lewym) pochodzenia neurologicznego. Biegły wskazał, że odwołujący nie był leczony okulistycznie. W ocenie biegłego stan narządu odwołującego jest dobry i nie powoduje niezdolności do wykonywania pracy. W opinii uzupełniającego biegły potwierdził swoje stanowisko i wskazał, że nie neguje obecności u odwołującego zespołu (...), wskazał jednak, że zespół ten występuje w formie poronnej, z nieznacznie zaznaczonymi objawami (opinie biegłego okulisty: opinia główna – k. 67 a.s., uzupełniająca – k. 130 a.s.).

- w zakresie schorzeń neurologicznych: biegła sądowa neurolog rozpoznała u odwołującego stan po urazie głowy i kręgosłupa piersiowego ze złamaniem kręgów Th8-Th12 bez zespołu neurologicznego. W badaniu klinicznym biegła nie stwierdziła u odwołującego odchyień od normy oprócz słabszego odruchu skokowego po lewej i obniżonego czucia na lewym udzie i stopie, brak zaniku mięśni, objawów korzeniowych. Biegła zaznaczyła, że odwołujący demonstruje ograniczenie ruchomości kręgosłupa piersiowego i szyjnego bez wyraźnie wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych.

W ocenie biegłej odwołujący nie jest ani całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy z przyczyn neurologicznych. W opinii uzupełniającej biegła wskazała, że ból jest odczuciem subiektywnym i bez korelacji ze stanem neurologicznym nie stanowi o uznaniu niezdolności do pracy, zaś z perspektywy neurologicznej nie ma wskazań do stosowania przyjmowanych przez odwołującego leków (T., R.), a w razie nasilenia dolegliwości bólowych

i wystąpienia zespołu korzeniowego należy stosować leki celowane (opinie biegłej neurolog: główna – k. 79-80 a.s., uzupełniająca – k. 113 a.s.).

- w zakresie schorzeń psychologicznych: na podstawie zachowania i wypowiedzi biegła psycholog oceniła, że odwołujący prezentuje intelekt w normie wiekowej, nieznacznie obniżona wiedza ogólna, zainteresowanie światem zewnętrznym, umiejętność uogólniania

o abstrahowania pojęć, pamięć bezpośrednia słuchowa niepowiązana. Zdaniem biegłej psycholog zachowanie opiniowanego i wynik badania wskazują na niewielkie obniżenie funkcji poznawczych i emocjonalnych spowodowanych obniżeniem nastroju w porównaniu do stanu wyjściowego oraz do osób o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością fizyczną i psychiczną, ale mieści się w granicach normy. W ocenie biegłej odwołujący niewątpliwie wymaga profesjonalnej pomocy psychiatryczno-psychologicznej, wskazane jest również leczenie wady wymowy, ale brak jest wskazań do uznania go za nawet częściowo niezdolnego do pracy. W opinii uzupełniającej biegła psycholog podtrzymała swoje stanowisko, a odpowiadając na pytania pełnomocnika odwołującego wskazała, że stwierdzone u odwołującego niewielkie obniżenie funkcjonowania poznawczego w zakresie koncentracji uwagi i pamięci świeżej jest spowodowane głównie stanem emocjonalnym i nastawieniem do badania sądowego, co nie uniemożliwia podjęcia badanemu pracy zarobkowej (opinie biegłej psycholog: główna – k. 153-159 a.s., uzupełniająca – k. 186-187 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, obejmujący dowody z dokumentów oraz opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów.

Dowody z dokumentów obejmowały przede wszystkim dokumentację rentową odwołującego w aktach ZUS oraz dokumentację medyczną R. S. załączoną do akt rentowych i akt sprawy (k. 9-27 a.s. i k. 30 a.s.).

Sąd uwzględnił dowody w postaci dokumentacji medycznej w zakresie, w jakim stanowiły one podstawę analizy dokonanej przez biegłych sądowych w zakresie stanu zdrowia odwołującego oraz jego schorzeń, daty ich powstania, a także ich wpływu na jego zdolność do pracy. W tym też zakresie Sąd uznał powyższe dowody za wiarygodne, gdyż ich autentyczność nie budziła wątpliwości i nie były one kwestionowane przez strony. Sąd uwzględnił również dowody z dokumentów zawierających informacje o pobieraniu przez odwołującego renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się przede wszystkim na opiniach biegłych sądowych. Biegli sformułowali swoje wnioski w oparciu o analizę dokumentacji medycznej odwołującego, obejmującej karty informacyjne z leczenia szpitalnego, zaświadczenia specjalistów oraz wyniki badań, a także badania przeprowadzone na jego osobie, miały więc charakter kompleksowy i wszechstronny. Sąd podzielił wnioski opinii biegłych, gdyż opinie te zostały sporządzone w sposób jasny, zrozumiały i rzetelny. Biegli dokonali analizy stanu zdrowia odwołującego stosownie do swoich specjalności oraz w oparciu o dostępny materiał dowodowy. Opinie biegłych były pełne, nie zawierały sprzeczności ani braków,

które skutkowałyby pozbawieniem ich mocy dowodowej. Biegli, mimo różnic w zakresie ich specjalności, byli co do zasady zgodni co do oceny niezdolności do pracy odwołującego. Sąd miał na względzie, że pełnomocnik odwołującego zgłaszał zastrzeżenia

do opinii biegłych sądowych i wnosił o ich uzupełnienie poprzez udzielenie odpowiedzi

na przedstawione w pismach procesowych pytania (k. 55-57 a.s., k. 91-92 a.s., 94-95 a.s.,

k. 109-111 a.s., k. 173-174 a.s., k. 203-205 a.s.). W opiniach uzupełniających biegli odnieśli się do zastrzeżeń odwołującego podtrzymując swoje stanowisko, zaś wobec braku dalszych zarzutów co do opinii biegłych Sąd przyjął udzielone przez nich wyjaśnienia

za wystarczające.

W ocenie Sądu wszelkie okoliczności sporne dotyczące aktualnego stanu zdrowia odwołującego zostały wyjaśnione w stopniu wystarczającym dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe odwołującego o przeprowadzenie dodatkowych dowodów

z opinii biegłych sądowych (tj. opinii innego biegłego ortopedy, opinii biegłego z zakresu medycyny pracy oraz opinii łącznej), gdyż w niniejszej sprawie przeprowadzono dowody

z opinii czterech niezależnych biegłych, a ich stanowiska co do zdolności do pracy odwołującego, potwierdzone przez nich w opiniach uzupełniających, były jednoznaczne.

Z podobnych przyczyn Sąd oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka lekarza R. K.. Okoliczności, na które dowód ten miał być dopuszczony, zostały ustalone przez Sąd w oparciu o dowód z opinii biegłych. Z tych przyczyn Sąd oddalił wspomniane wnioski dowodowe na podstawie art. 217 § 3 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. S. było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie było konieczne, gdyż z okoliczności prawnych i faktycznych niniejszej sprawy nie wynika żadna okoliczność uzasadniająca jej przeprowadzenie, w szczególności o podjęcie takiej czynności sądowej odwołujący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wnosił w myśl art. 148¹ § 3 k.p.c. Postępowanie zostało przeprowadzone w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ZUS (...) Oddziału w W. oraz opinii biegłych sądowych w myśl postanowienia z dnia 28 lutego 2018 r. (k. 213 a.s.).

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy odwołujący R. S. spełnia warunki do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Kwestie związane z nabyciem prawa do ww. świadczenia ustawodawca uregulował w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1773). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenie niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. W myśl ustępu 3 cytowanego przepisu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy, gdy zaś takie rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Istota sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół ustalenia, czy odwołujący

spełnił przesłanki do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Bezsprzeczne jest, że odwołujący uległ wypadkowi przy pracy w dniu 21 października 2005 r., na skutek którego doznał urazu kręgosłupa i głowy, jak również fakt, że z tej przyczyny był okresowo niezdolny do pracy i pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, które to świadczenie przysługiwało mu do 30 kwietnia 2014 r. Na podstawie kwestionowanej decyzji z dnia 11 sierpnia 2016 r. organ rentowy odmówił przyznania odwołującemu prawa do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem przy pracy powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, która uznała, iż nie jest on osobą niezdolną do pracy. Odwołujący zakwestionował powyższe stanowisko organu rentowego wskazując, iż jego stan zdrowia nie uległ poprawie, lecz dalszemu pogorszeniu, tym samym w dalszym ciągu jest niezdolny do wykonywania pracy. Tym samym w niniejszej sprawie Sąd badał, czy stan zdrowia odwołującego uzasadnia stwierdzenie, że jest on osobą niezdolną do pracy, czy też nie, jak również czy ewentualna niezdolność pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy doznany w październiku 2005 roku.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 11 lutego 2016 r., III AUa 1609/15). Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z uwzględnieniem dokumentacji medycznej odwołującego oraz w oparciu o jej analizę dokonaną przez powołanych na wniosek odwołującego biegłych sądowych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, okulistyki oraz psychologii.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy stwierdził, iż stan zdrowia odwołującego na dzień wydania skarżonej decyzji nie uzasadniał uznania go za osobę niezdolną do pracy choćby w stopniu częściowym. Przede wszystkim Sąd miał na względzie, że żaden z biegłych sądowych nie znalazł medycznych podstaw do uznania odwołującego za osobę niezdolną do pracy. Niewątpliwie na skutek wypadku z października 2005 roku odwołujący doznał poważnego uszczerbku na zdrowiu w postaci przede wszystkim kompresyjnego złamania trzonów kręgów Th8-Th12 oraz urazu głowy i w związku z tym był okresowo niezdolny do pracy. Stopień naruszeń organizmu odwołującego doznanych

na skutek tych urazów uzasadniał długotrwałe leczenie rehabilitacyjne oraz orzeczenie świadczenia rentowego. W ocenie biegłego ortopedy stan zdrowia odwołującego uległ poprawie, a stwierdzony w 2005 roku uraz kręgosłupa uległ wygojeniu, co potwierdzają wyniki badań MR z 3 marca 2015 r. Obraz wygojonego urazu kręgosłupa nie może zdaniem biegłego uzasadniać stwierdzenia nawet częściowej niezdolności do pracy. Stanowisko biegłego ortopedy korespondowało z oceną biegłej neurolog, która ani w dokumentacji medycznej odwołującego, ani też w badaniu klinicznym nie stwierdziła u odwołującego żadnych istotnych odchyleń od normy. Biegły okulista potwierdził rozpoznane

u odwołującego schorzenie H. oraz uszkodzenie unerwienia układu współczulnego poza gałką oczną, jednakże wskazał, że schorzenia te mają nieznaczny charakter i nie wpływają

na zdolność widzenia odwołującego i tym samym nie wywołują ograniczeń stanu zdrowia mogących powodować niezdolność do wykonywania pracy. Biegły wskazał również, że stan narządu wzroku odwołującego jest dobry i charakteryzuje się prawidłowym widzeniem zarówno w dali, jak i w bliskiej odległości. Również w zakresie stanu

psychicznego Sąd nie miał podstaw do stwierdzenia takich naruszeń organizmu, które uzasadniałyby stwierdzenie niezdolności do pracy – biegła psycholog wskazała co prawda na występowanie u odwołującego pewnego obniżenia funkcji poznawczych, przy czym wskazała jednak, że ma ono podłoże emocjonalne. Odwołujący w toku postępowania powoływał się przede wszystkim na występowanie silnych dolegliwości bólowych, które ograniczają jego swobodę ruchów i że w związku z tym musi przyjmować silne leki przeciwbólowe, jednakże przeprowadzone przez biegłych badania nie potwierdziły ani tych okoliczności ani też konieczności stosowania przez odwołującego środków farmakologicznych. Sąd miał przy tym na uwadze, że zarówno biegły ortopeda, jak i biegła neurolog w opisie badań klinicznych wskazywali na fakt demonstrowania przez odwołującego ograniczeń w zakresie ruchomości kręgosłupa w odcinku szyjnym i piersiowym, o czym miały świadczyć odmowa wykonania poleceń wykonania danych ruchów w trakcie badania przez ortopedę, jak i brak wzmoczonego napięcia mięśni przykręgosłupowych podczas badania neurologicznego. Okoliczności te, wobec braku jednoznacznego wpływu rozpoznanych u odwołującego schorzeń na jego zdolność do pracy, jak również na tle stwierdzonej przez biegłą psycholog postawy odwołującego, nie dawały przekonujących podstaw do stwierdzenia, że występujące u niego dolegliwości miały charakter znaczny, uniemożliwiający wykonywanie mu pracy zgodnie z kwalifikacjami.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonych opinii biegłych Sąd podzielił ich wnioski orzecznicze w całości. Opinie biegłych zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek (badań lekarskich, zaświadczeń o stanie zdrowia i przebytych leczeniach). Odwołujący kwestionował opinie biegłych, zgłaszając w toku postępowania zastrzeżenia co do ich treści, jednakże Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania tych zarzutów za zasadne. Sąd miał na względzie, że odwołujący wnosil o uzupełnienie opinii przez biegłych, którzy przedstawili w sprawie także opinie uzupełniające, w których wyjaśnili podniesione wątpliwości i podtrzymali swoje stanowiska w sprawie co do oceny stanu zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy. Zważyć należy, że opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96, niepubl.). Subiektywne odczucie strony co do jej stanu zdrowia nie może skutkować wzruszeniem wniosków poczynionych przez biegłych z zakresu medycyny, którzy są specjalistami w swoich dziedzinach i którzy ponadto wydali opinię w oparciu o całokształt udostępnionej w toku postępowania dokumentacji medycznej oraz badanie przedmiotowe wnioskodawcy oraz w sposób przekonujący uzasadnili swoje stanowisko (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1998 r., II UKN 466/97).

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy stwierdził, iż stan zdrowia odwołującego na dzień wydania skarżonej decyzji nie uzasadnia uznania go za osobę niezdolną do pracy. Opinie biegłych co do oceny stanu zdrowia odwołującego w zakresie zdiagnozowanych u niego schorzeń, stopnia ich zaawansowania oraz ich wpływu na możliwość wykonywania pracy były jednoznaczne.

Sąd zważył ponadto, że odwołujący posiada wykształcenie jako technik-mechanik, pracował również pewien czas jako kurier, przy czym w świetle opinii biegłych sądowych nie ma podstaw do uznania, iż odwołujący jest znacząco ograniczony w wykonywaniu wymienionych zawodów. Powyższe zawody niewątpliwie mają charakter lekkich lub średnich prac fizycznych, których wykonywanie może sprawiać odwołującemu pewne trudności, jednakże zebrane w sprawie dowody nie wskazują, aby odwołujący, nawet przy uwzględnieniu zgłaszanych dolegliwości bólowych, był na tyle ograniczony ze względu na swój stan zdrowia, aby prac tych nie mógł wykonywać. Stan zdrowia odwołującego na dzień wydania skarżonej decyzji, ustalony przez Sąd w toku niniejszego procesu, nie wywołuje u niego naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie niezdolności do pracy w stopniu choćby częściowym.

W tych okolicznościach odwołanie R. S. było niezasadne i podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z art. 148¹ § 1 k.p.c.

SSO Włodzimierz Czechowicz

Zarządzenie:(...)

(...)